

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

suit missus ad Herodem. Art. XXXIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

VI
=)

Atq. Habemus hic documentum, quomodo quærelas & accusationes alio-
rum magis tacendo & tolerando debemus superare, quàm importunè excu-
sando, defendendo, vel refellendo. Si autem falsum improperaretur nobis,
& quod esset scandalosum, possumus & debemus excusare, vel rationem
reddere. Alias de parvis defectibus se multum excusare, & se mundū osten-
tere, magis (vt ferè semper euenit) ad superbiam, quàm ad conscientia se-
renitatem spectat. Et audientes plus scandalizantur de superbia nostra, vel
impatia, qua nos excusamus, quàm fuissent scandalizati, si tacuissimus,
& credidissent nos reos. Plus inquam ædificantur homines de humilitate &
penitentia nostra quibus aliorum accusationes toleramus, quàm de superba
excusatione. Plus ædificantur de humili penitentia, quàm de superba iu-
sticia siue innocentia.

Accusati &
iniurias ca-
lumnias que
passi, quid a-
gere debe-
mus.
Excusare sese
semper cuius
viti iudicium
sit.

IESVS FUIT MISSVS AD HERO-
dem. Articulus XXXIIII.

Adiens autem Pilatus quoddam Iesum Galilæam esse, de potestate Herodis qui erat
rex super Galilæam, gauisus fuit quoddam per talem occasionem libera-
retur ipse à iudicio sanguinis super innocente: & ideo misit Iesum ad
Herodem, quia etiam illo tempore Hierosolymis erat. Pensate, quo furore & crude-
litate recipiunt Iesum, vindicantes se in eo, & eo amplius exultantes in eum,
quo minus voluntatem suam apud Pilatum obtinuerunt. Herodes autem
Iesum gauisus est valde: Erat enim ex multo tempore cupiens videre eum, non ex
deuotione, sed ex curiositate: non vt suæ salutis prouideret, sed vt vanitati
& nouitate, cuius studiosissimus erat, faceret satis. Curiosus nanque & va-
nus animus, non nisi vanitatibus huius vanissimi mundi oblectatur. Heu
quanti & hoc nostro sunt miserando seculo, qui omne suum, non nisi mee-
rissimo vanitatis studio, tempus infructuosè nimis expendunt, quorum nec
oculi visu, nec aures faciantur auditu. Hi reuera non de verorum Dei ser-
uorum sunt numero, quibus summa cura incumbit, vt omni loco & tem-
pore, verbo & factu, Domini Dei sui honorem promoquant, ac temporis
diligentè, iuxta Christi monita & concilia, rationem habeant, verum de so-
litate huius Herodis, qui videre, audireq; cupiebat Iesum, non vt eius ver-
bis adhiberet, aut ex monitis eius vitam suam corrigeret, sed eo quod multa
audierat de eo, & sperabat signum aliquod videre ab eo fieri, & hoc totum
non religiosi ac pijs, verum dissoluti, ac curiosissimi animi iudicium erat.
Quis enim nescit, hoc tempus non fuisse miraculorum, aut signorum, quan-
do omnia non solum Christi facta, verum etiam verba, ac gestus sinistra
interpretarentur? Aut fortè Christum latuit, quod Herodes quæsiuit?
Quid verò quæsiuerit, pro certo nescitur, nisi fortè, an ille fuerit iste puer
Iesus, quem pater suus quærebat perdere, vel an ipse sit verus Messias, in
lege promissus: an denique vera sit fama, quam de ipso audierat miracu-
lis, siquè ipse is, de quo Ioannes prophetauit. In erogat autem illum
multa sermonibus. At ipse nihil illi respondebat. Optimo, imò diuino hoc exi-
stimandum est factum concilio, quod Iesus nil Herodi responderit. Qua-
re? Nam non ambiebat, imò denitabat Herodis fauorem Iesus, ne fortasse
aliquid miraculum in eius conspectu fecisset, aut lenibus ei sermonibus
Herodi.

Lucæ 23.
Cur Iesum
videre cupie-
ret Herodes.
Seruis Dei
veris, quæ cu-
ra maxime
sit habenda.
Herodes
quid interro-
gauerit Chri-
stum.
Math. 7.
Deut. 6.
Math. 3.
Ios. 1.
Lucæ 11.
Responsum
cur non de-
derit Iesus
Herodi.

OO z respon-

respondisset, absolutum eum ab omni querimonia Iudæorum dimississet. Quod utique Iesus non voluit, qui venerat adimplere voluntatem Patris sui, non suam: Innuens per hoc, contra Dei voluntatem, non esse querendam, nec gloriam hominum, nec fauorem principum. Stabant autem Principes sacerdotum, & Scribæ, constanter accusantes eum. Eadem quippe pertinacia, & animi obstinatione, qui paulo ante IESVM apud Pilatum accusauerant, iam denuo apud Herodem accusant, non timentes peruersè agere contra Deum, nec iniquissimis accusationibus, & iudicijs Dei Virtutem & Sapientiam (contra omnem iustitiam & æquitatem) lædere, & inhonorare. Quod utique Iracundia ac crudelitas maxima est. Porro Iesum nullum signum pro sui liberatione faciente, magis eum contemptui habuerunt. His pulchrum nobis exemplum derelinquendi, ac abnegandi nos ipsos proponitur instar Christi Iesu, qui adeo nudè, purè, & integrè se sub Patris sui cælestis, etiam horum nephariorum hominum voluntate submisit, & reliquit, ut nihil omnino iuris sibi ipsi super se seruatet. Nam cum à Iudice ad Iudicem duceretur, multisquæ falsis criminibus accusaretur, nusquam legitur aliquid respondisse, quo impatientiæ notaretur: sed magis omnia pro nostri redemptione, ac Patris sui cælestis honore pertulit, quæcunque intro qui illi latrones ex diaboli instinctu ipsi irrogarent. Ita & quemlibet Christi ministrum oportet esse propria voluntate, propriæque electione nudatum & destitutum, ac si nunquam quid sit, velle, per spectum habuisset, patitur quæ se mitti ab vno ad alium, à summo ad infimum, vltro citroque, foras & intro, sitque semper spontè obediens, & subditus, quamlibet molestum & asperum sensui vel iudicio suo sit, quod illi imponatur.

Abnegationis nostri ipsorum, hic nobis præferri exemplum.

Voluntate propria nudare se vti quisque debeat.

IESVS SPERNITVR AB HERODE, ET exercitus suo. *Articulus XXXV.*

Lucæ 13.

Spreuit autem illum Herodes cum exercitu suo. Videns verò superbissimus Herodes Iesum, neque signum vllum facere, neque responsum aliquod edere, turbatus, spreuit eum, & derisit cum exercitu suo, à quibus Dominus Iesus contumelias & probra multa perpeffus est. Indicauit proinde ipsemet Herodes per hanc irrisionem, quale de Christo in occulto iudicium ferret, nempe quod esset merito ab omnibus despiciendus tanquam stultus & insanus, qui suæ salutis esset immemor, nec oblatam acceptaret suæ liberationis occasionem. Vnde furiosi illi lictores magis ira & odio accenti, cooperunt acrius in Iesum inuehi, nouisquæ pœnis & cruciatibus affligere, neque aliquem suæ vesaniæ modum ponere: & hoc vel maximè, suggerunt ipsis patre ipsorum diabolo, cuius ministerium adimplere satagebant. Attendamus quæso hic, Christi ineffabilem humilitatem, & patientiam, ut contumelias hæc omnes patientissime, ac humilissime sustinuerit, nec de hisce omnibus iniurijs alicui, præterquam Patri suo cælesti, cuius adimpleta voluntatem scitebat, conquestus sit: quandoquidem omnes, iuvenes & senes, pusilli & magni, diuites & pauperes, in eum pro libitu suo insurgerent, pœnasquæ illi semper augerent, & renouarent. Quis enim capere poterit, quanta crux, quanta denique afflictio in corde Iesu fuerit, quando perperdit horum impiorum hominum nimiam ingratitude, animorumque

Humilitatè & patientiam Christi in afflictionem hæc discere.